

Weerzien

Morgen word ik 83.

Alleen.

Vanuit mijn stoel kijk ik naar buiten. Ik heb uitzicht op Castellum, een wijk die dertien jaar geleden is gebouwd in Noordwijkerhout. Het dorp waar ik ben opgegroeid. Vroeger waren hier bollenvelden en zag je overal groen. Nu steppen kinderen door de straten en is er volop bedrijvigheid. Dat geeft me afleiding op de dagen die soms zo traag voorbij gaan.

Mijn gedachten gaan terug naar de tijd dat ik met veel plezier op precies deze plek woonde, aan de Paralelweg. Onze rijtjeswoning was knus en de tuin was diep. Heggen waren er niet of waren laag, waardoor de aaneengesloten achtertuinen soms voelden als de rest van de wereld.

In de zomer zaten mijn man en ik graag buiten. We genoten van de kinderen die in de tuin speelden. We hadden een praatje met de buren en aten een vers aardbeitje uit de tuin. Het was fijn.

Mijn man is helaas overleden, de lieverd. Ik denk graag terug aan onze tijd samen. Mijn zoon woont in Australië, de rest van de wereld bleek groter dan onze tuin. Mijn andere zoon spreek ik maar zelden. Hij heeft een drukke baan en maakt lange dagen. Zelfs in het weekend is hij vaak aan het werk of heeft hij belangrijke etentjes. Ik mis ze, maar ben ook trots op hen.

De verzorgster komt binnen. “Goede dag Bep, je zit er weer netjes bij vandaag. Verwacht je bezoek?” Ik voel een steek in mijn buik. Bezoek. Dat heb ik al tijden niet meer gehad. Mijn vrijwilligster is momenteel op vakantie met haar man. Ze fietsen op de Veluwe. Als ze terug is, vertelt ze me er vast over. Dan kan ik met mijn verbeelding mee naar de mooie plekken die ze heeft gezien. Daar kan ik echt van genieten. Volgende week, woensdagochtend, dan is ze er weer. Met haar kordate en gezellige karakter en het springende haar rond haar vrolijke gezicht brengt ze vreugde in mijn kamer en in mijn leven. Ik glimlach.

“Zo te zien kijk je ernaar uit.” Ik wil haar uitleggen waar mijn gedachten over gaan, maar de verzorgster pakt haar werkzaamheden op en maakt mijn bed op. “Heeft u uw medicijnen vanmorgen ingenomen? En komt u straks naar de recreatiezaal? We drinken dan met elkaar koffie. Het zou leuk zijn u daar te zien. Tot straks.” Ze verlaat de kamer zonder dat ik er erg in heb.

Ik kijk weer naar buiten. Naar moeders die fietsen met hun kinderen achterop. Ze haasten zich om op tijd bij de school te zijn. Waarna de moeders hun weg vervolgen naar hun werk. Vroeger werkte ik niet. Ik genoot van alle tijd met onze kinderen en droeg met trots de zorg voor het huishouden. Ik zorgde ervoor dat het eten op tafel stond als Cock thuis kwam van zijn werk op het land.

Elke week stond ik tegelijk met Nelly, onze buurvrouw, in de tuin. Al kletsend hingen we de was op. Daarna dronken we samen een kopje thee op ons terras, zij had servies met sierlijke bloemen erop, ik kan het nog zo voor me halen. Het was een warme vriendschap die we hadden. Jammer dat we elkaar uit het oog zijn verloren. Zo mijmer ik verder, tot ik langzaam indommel.

Ik word wakker van de cateringmedewerker, die mij zachtjes wekt. Hij heeft een warme maaltijd in zijn handen. “Mevrouw, ik zet uw lunch op de tafel. Eet smakelijk” met een vriendelijke glimlach verlaat hij mijn kamer. Rustig schuifel ik naar mijn tafel en kijk wat er vandaag op mijn bord ligt. Boontjes, aardappels en een zacht stukje vlees.

De gedachte aan morgen schiet door mijn hoofd, wat zal ik op mijn verjaardag te eten krijgen? Vroeger kookte ik het lievelingsmaaltje van de jarige. Zelf koos ik altijd voor bietjes met appeltjes. Ik hou van die zachtheid en zoetheid.

Morgen.

Morgen zullen mijn zoons vast bellen. Mark belt vast rond de lunch. Dan is het bij hem zeven uur 's avonds. Bij Ad is het afwachten wat zijn agenda toelaat. Maar ik weet zeker dat hij me belt en aan mij denkt. Laatst belde hij me nog. Hij vertelde over zijn werkbezoek in Italië, waar hij had gedineerd in een viersterrenrestaurant. Hij genoot van de kleine gerechtjes met hun sterke smaken en van de verschillende wijnen die werden geschonken. Voor het bedrijf had hij weer een belangrijke deal binnengehaald. Hij is echt goed in zijn werk.

Ik mis hem om mij heen.

Ik mis iemand om mij heen.

Hoelang is het geleden dat ik een echt gesprek met iemand heb gevoerd?

Wat mis ik dat.

Een traan loopt over mijn wang. Ik proef de zoute smaak ervan op mijn lippen.

Ik besluit dat ik hier iets aan moet doen. “Bep, borst vooruit en kop op!” zei mijn moeder altijd. Ik besluit om naar de recreatieruimte te gaan. Dan drink ik daar een kopje thee en misschien is er iemand die een praatje met me wil maken.

Ik loop de gang op. Onderweg werp ik een blik in de spiegel. Ik kneed mijn grijze krullen een beetje in model en gun mijzelf een glimlach.

Borst vooruit en kop op.

Wanneer ik de recreatieruimte binnen kom, zie ik een plekje bij het raam. Mooi.

Uitzicht op de tuin, de wilde bloemen staan nog steeds prachtig in bloei. Een vriendelijke gastvrouw brengt me een kopje thee en geeft me zelfs een extra koekje. Ik kijk haar vriendelijk na. Dan valt mijn blik valt op een vrouw die binnenkomt lopen. Is zij het echt?

Ik knijp mijn ogen een beetje samen en concentreer me om het goed te kunnen zien. Mijn hart maakt een sprongetje, dit is fantastisch! Onze blikken vangen elkaar. De glimlach op haar gezicht weerspiegelt die van mij. Nelly. Na al die jaren.